

Sygn. akt II Ka 137/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Jolanta Niewęgłowska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2022 r.

sprawy **R. R. i I. P.**

oskarżonych z art. 191 § 2 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 7 września 2021 r. sygn. akt II K 144/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego R. R. 620 zł na rzecz Skarbu Państwa oraz od oskarżonego I. P. 820 zł na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 137/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 7 września 2021 r., sygn. akt II K 144/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	<u>Zarzut obrońcy oskarżonego I. P.</u>	
1	<p>- naruszenie przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków i oskarżonego, podczas gdy zeznania świadków D. P., S. D., R. M. i pokrzywdzonego M. P. są niespójne i wzajemnie sprzeczne w części w jakiej świadkowie wskazują, który z oskarżonych uderzył pokrzywdzonego, ponadto oskarżony I. P., z uwagi na dynamiczny przebieg zdarzenia nie potrafił wskazać czy uderzył pokrzywdzonego ręką w twarz, a w konsekwencji:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony I. P. popełnił zarzucany mu czyn (z art. 157 § 2 k.k.), podczas gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania za zarzucany mu czyn;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty okazały się niezasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że zaskarżony wyrok wydany został z poszanowaniem przepisów art. 7 k.p.k. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego obrońca czy oskarżony, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jej jak i obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sądu pierwszej instancji spełnił. Wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obraży art. 7 kpk. W przekonaniu Sądu drugiej instancji, dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zarówno osobowych, jak i nieosobowych, które zostały dokładnie omówione i przeanalizowane w pisemnych</p>	

motywach wyroku, w pełni zasługuje na aprobatę.

Sąd instancji zasadnie oparł ustalenia faktyczne w zakresie czynu popełnionego przez I. P. na spójnych i jednolitych zeznaniach D. P., który przesłuchany w dniu zdarzenia opisał zachowanie obu mężczyzn wobec M. P. i wskazał, że to I. P. bił jego ojca ręką po twarzy. Napastnik w czarnej koszulce jedynie szarpał i popychał jego ojca. Zeznania te są o tyle istotne, że świadek obserwował je z boku i miał możliwość zaobserwowania szeregu elementów. Takiej możliwości obserwacji nie miał pokrzywdzony, który wskazał, że jeden z mężczyzn trzymał go za odzież, zaś obaj zadawali mu uderzenie. Również świadek R. M. bez żadnych wątpliwości wskazał mężczyznę, który uderzył ręką w twarz M. P.. Jednocześnie z zeznań S. D. (k.33-34) nie wynika, że obaj mężczyźni uderzali pokrzywdzonego rękami w twarz. Wobec ustaleń dotyczących zadanych obrażeń ciała pokrzywdzonemu nie sposób pominąć wyjaśnienia oskarżonego I. P. (k.366-367) złożone na końcowym etapie postępowania przygotowawczego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie wykluczał, że obrażenia policzka u pokrzywdzonego powstały z tego powodu, że uderzył go ręką, a taki właśnie mechanizm postawiania obrażeń wskazywali D. P. i R. M.. Taka postawa oskarżonego zadecydowała, że złożył on również wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Skarżący jedynie zanegował zeznania świadków D. P. i R. M., natomiast nie wskazał w zasadzie żadnych argumentów, które by nakazywały krytycznie oceniać te

zeznania. Zostały one złożone w dniu zdarzenia, w sposób spontaniczny, bez możliwości ustalenia wspólnej wersji zdarzenia. Wobec powyższego zaprzeczenie jedynie treściom wypowiedzi tych świadków nie mogło spowodować realizacji wniosków środka odwoławczego.

Zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji. Skarżący nie wykazał, aby zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadała prawidłowości rozumowania z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponadto, wobec bezzasadności wskazanych powyżej zarzutów obraży przepisów prawa procesowego, za bezzasadny uznać także należy wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd I instancji. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest bowiem pogląd, iż jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 171/15). Zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami

wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt II KR 114/74). Mając na względzie, iż Sąd I instancji dokonał należytej oceny zgromadzonego w toku sprawy materiału dowodowego, to ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie uznać należało za prawidłowe. Właściwa ocena zgromadzonego w toku przedmiotowego postępowania materiału dowodowego dała podstawy do uznania winy oskarżonego I. P. w zakresie zarzucanego mu czynu.

Biorąc pod uwagę kategorię zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy I. P., przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek jej treści odnieść się szczegółowo do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec tego oskarżonej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581). Wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo kara odzwierciedla należycie stopień szkodliwości społecznej czynu oraz stopień winy, a ponadto uwzględnia w wystarczającej mierze cele kary określone w art. 53 k.k., a więc nie można uznać, że jest ona rażąco niewspółmierna.

Wniosek

o zmianę wyroku w stosunku do oskarżonego I. P., poprzez wyeliminowanie z opisu

zasadny

częściowo zasadny

<p>czynu zachowania oskarżonego polegającego na uderzeniu M. P. ręką w twarz, czym spowodował u niego niewielki obrzęk tkanek miękkich policzka lewego, skutkującego rozstrojem zdrowia lub naruszeniem czynności narządu ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni i orzeczenie za zarzucany oskarżonemu czyn z art. 192 § 2 k.k. kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł jedna stawka</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego wobec R. R.</p>	
<p>2.</p>	<p>w stosunku do oskarżonego R. R. zarzut rażącej niewspółmierność orzeczonej kary, albowiem kara grzywny wymierzona oskarżonemu w wymiarze 300 stawek dziennych ustalonych w wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych nie uwzględnia aktualnych dochodów sprawcy i jego obecnych możliwości zarobkowych;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się niezasadny.</p> <p>Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczonej kara jawi się jako niesprawiedliwa,</p>		

zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

W tej konkretnej sprawie, Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, że walor wychowawczy dla oskarżonego (prewencja indywidualna) i społeczne przekonanie o nieuchronności poniesienia realnych konsekwencji za czyn zabroniony (prewencja generalna) będzie miała dla oskarżonego kara grzywny 300 stawek dziennych po 20 zł stawek. Orzeczenie kary samoistnej grzywny jest racjonalne przy uwzględnieniu, że oskarżony posiada zawód oraz możliwości wykonywania pracy zarobkowej. Ewentualna izolacja w ramach stosowania środka zapobiegawczego nie ma wpływu na wysokość orzekanej kary grzywny jako okoliczność przemijająca oraz z uwagi na możliwość prowadzenia egzekucji z majątku dłużnika. Wydaje się, że niektóre z podnoszonych argumentów (akapit 3 str. 855) nie odnoszą się do okoliczności przedmiotowej sprawy, gdyż mowa tam o wymierzonej karze pozbawienia wolności. W toku postępowania nie ujawniły

się żadne okoliczności wskazując na brak możliwości zarobkowych oskarżonego z uwagi na stan zdrowia	
Wniosek	
wniosek obrońcy o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu samoistnej kary grzywny 100 stawek dziennych przyjmując wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 7 września 2021r. sygn. akt II K 144/17 utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

bezzasadność wniesionej apelacji i podniesionych zarzutów oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 636 § 1 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzo od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty za II instancję i wydatki za postępowanie odwoławcze mając na uwadze, że oskarżeni mają możliwości wykonywania pracy celem uregulowania kosztów sądowych za II instancję.

7. PODPIS

--

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 7 września 2021r. sygn. akt II K 144/17		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana